

Öğrenci 2

– KENAN KOÇ · 15 Temmuz 2020

Sıra arkadaşı Yaşar vasatın altında; hele de Botanik dersinden çok zayıftı. Anlaştılar; o dersten yazılı sınav olduğunda onun kağıdını Murat cevaplarken, isminin yazılı kağıt ise onda olacaktı. Cevaplama işlemi bittikten sonra kağıtları değiştirip; kendi sorularını yanıtlayacaktı. Geldi, çattı o gün. Heyecan dorukta; alışkın olmadığı bir fiildi. Arkadaşını kurtarma düşüncesi ağır basmıştı. Öğrencilik işte ! Bir çırpıda tüm soruları eksiksiz yanıtlanmış ve kağıdını vermesini beklemeye başlamıştı. Ama nafile. “ - Tam yap. 10 almalıyım” diye tutturdu. Bir türlü ikna olmuyordu, inattı. O ara hoca beş dakikanın kaldığını söyleyince; zar zor kağıtı önünden aldı ve aceleyle sadece bir sorunun bir şikkını kağıdın ön kısmına yazmayı başarabildi. Alacağı not 2 den fazla olamazdı. Yaşar’ın kağıdı ise 10 luktü. Dışarıda iyi bir dayak attı ona ve 2-3 ay küs kaldılar.

15 gün sonra imtihan sonuçlarını okuyordu hoca. Numarası 136, arkadaşının ise 151 di. Numara sırasına göre ayağa kaldırıp sonucu okuyordu. Numarası okunduğunda; utanarak doğruldu .”- Aferin evladım. Her zaman olduğu gibi yine 10! “ dediğinde şok olmuş, inanmamıştı. Nasıl olurdu? Arkadaşı ise 8 almıştı. Nereden kırdı, bir anlam verememişti yıllarca.

Bu olay ve nedenini yıllarca merak etmişti. 12 yıl sonra hocaları Samsun Tarım Meslek Lisesine atandığında ziyaretine gittiler. Bilahare; davet ettikleri yemekte, olayı anlattı ve işte o zaman verdiği cevapla merakı izale oldu.” - Ne zaman yazılı kağıdını okusam, hiç eksik olmazdı. Bu kadar tanıdıktan sonrası daha sonraları hiçbir kağıdını okumadan ismini gördüğümde 10 verip bir kenara ayırırdım. Yaşar’ın kağıdı 10 luk olabilirdi. Ama bir bit yeniği vardır diye kırmışım 2 puanını” diye yanıt vermişti.

Bu anının düşündürdükleri ortada işte! Tek geçmek. Hayattaki Bankolarımız! Hepimizin hayatında, düşüncelerinde artık sabitleşmiş oluşum ve fikirler yanı sıra tek geçtiğimiz neler, kimler vardır. Hepsini makul görmek, saygı duymak gerekir elbette.

Baş köşede gönül tahtına oturtmuş olduklarınız vardır hayatınızda.. Her şeyine “evet” dediğiniz, her fiilini tartışmasız kabullendiğiniz! Dokunulmazlıkları vardır. Laf söyletmeyiz kimselere. Siper ederiz kendimizi! Çünkü onlar vazgeçilmezlerimiz, tek geçtiklerimiz, bankolarımızdır. Orada, doruktadırlar ya bir kere; hatalarda olsa görmez, irdelemez, savunuruz.İşte fikri sabitlik. Bel bağıladığınız; hayatınızı adadığınız o bankolar ya tutmaz, yatarsa! Yıkılırsınız değil mi? İşte o! “- O doğrudur, bilir, yanlış yapmaz! “ Ayırın o tarafa. O hep en yüksek notu alandır. Ya fiili kağıdı ,yaptıkları boş ve yanlışsa ? Hiç getirmeyiz aklımıza. Çünkü o bankomuzdur!

Hep öğretiler geldi “Devlet Baba ”, “. Devlet Ana .” diye çocukluğundan beri. Pek kavrayamamıştı bu lakaplar; ta ki Malatya Bölge Ziraat Okulu yatılı sınavını kazanıp kayıt yaptırana dek

Aldılar imtihanı kazananları okula. Giydirdiler, yedirdiler, içirdiler, barındırlar, okuttular. İlaş, ibate vs. her şey bedava, cabadan. “-İşte bakın bütün bunları size veren, yaşatan, okutan Devlet Baba ; babamız “dedi okul müdürü ! O zaman anladı bu kavramın ne olduğunu ,on beş yaşlarında iken.

Sonra; ikinci sınıftaydı. Topladılar öğrencileri ,çıkıktı Müdür Bey “ – Çocuklar yarın

Reisicumhur'umuz okulumuza gelecektir." dedi. Ne yapmaları gerektiğini provalı olarak akşama kadar gösterdiler, tembihlediler,öğrettiler .Malum teftiş öncesi şeyler.

Bir türlü uyku tutmadı onu sabaha dek. Öyle ya devletimizin başı,"Devlet Baba" gelecekti. Ve o an geldi çattı. Bir sürü siyah arabalar. Forslu uzunca bir arabanın kapısı açıldı ve biri çıktı. Heybetli, dağ gibi idi. İşte o Reisicumhur Cevdet Sunay'dı. Tek sıra halindeydiler. Baştan yürümeye başladı ve durdu yanında. Tarif edemeyeceği müthiş bir heyecan sardı; titriyordu!

"- Merhaba evlat! " sesini çok zor duyabildi, kulakları uğulduyordu çünkü. Elini uzattı ve tokalaştı. "-sağ ol " cevabını nasıl verebildi hatırlayamadı. Yanağını, saçlarını ı okşadı.İşte devlet babanın eli,sevgisi,şefkatini hissetti o an. Okul müdürüne onu sorduğunda;" - Okulumuzun medar-ı iftiharı..Okulumuzun birincisi " cevabını alınca; sırtını okşadı ve yürümeye devam etti o vakur haliyle. O hep farklı düşünmüştü "devlet baba" yı. Elleri vardı okşayan, dili vardı konuşan,gözleri vardı sevgiyle bakan. Oda bizim gibi insandı işte. Rahatlamıştı. Dedesine çok benzetti. Tek farkı dedesi gibi pala bıyıkları, elinde iri taşlı tesbihi ve fötr şapkasının olmayışı idi.

O yine de; adaletini, şefkatini ve merhametini özledi anne ve babasının.

Edebiyata çok ilgi duyuyor, çeşitli deneme ve şiirlerle o dünyaya dalıp gidiyordu. Sosyal bir çocuktü. Çeşitli etkinlikleri sunup şiirler okuyordu. Tiyatroya sevdalıydı ayrıca. Kendine ait bir makaraya sarılmış 5.5 metre uzunluğunda ki şiirini sahnede okuyunca gözdesi oldu okulun. Ve bunu geçim kaynağı haline getirdiğini gülümseyerek hatırladı. Arkadaşlarından talepli olanların anlattıkları olaylara ve tariflerine göre şiirler yazdı sevgililerine 3-5 dal sigara karşılığında. Buna fizik ve cebir dersleri için çalıştırdıkları öğrencilerden aldığı dal sigaralar eklenince tekel bayiine döndü neredeyse. Sigaraya hiç para vermedi okul bitene kadar.

Ziraat Okulu 2. sınıftayken, Öğretmen Okulu öğrencilerin içinde bir kıza takıldı kaldı, şehir stadındaki 19 Mayıs Bayramı Töreni çalışmalarında. Bir sürü fotoğrafını çekti çaktırmadan emanet aldığı fotoğraf makinesiyle. Çok etkilenmiş, neredeyse her gün başlamıştı sayıklamaya. Unutamıyordu bir türlü; anlattı dururumu fark eden arkadaşlarına. Tek çarenin kızla konuşmak olduğuna hükmettiler ve ona göre başladılar plan yapmaya dört kafadar. Önemliydi elbette ilk görüşme; kibar ve entel olduğunu göstermeliydi. Kıza en azından adını İngilizce sormasının yerinde olacağını ve böylece entel havası yaratacağını düşündüler. Ama Murat, bir kelime dahi bilmiyordu İngilizceden. " - Nasıl soracağım adını İngilizce olarak? " dediğinde " - Ay Lav Yu !" cevabını aldı ve unutmadan kazıdı aklına. Pusuya yattılar kızın evinin köşesinde ve bir süre sonra çıktı kız yuvarlana yuvarlana. Kilolu ve kısa boylu biriydi. Gönül işte; akıl yoktu! Atmaya başladı hızlıca yüreği Murat'ın; telaşla takıldı peşine. Arkasına baktı bir ara, arkadaşlarının yakın takipte olduğunu görünce cesaretleterek yaklaştı kızın yanına ve öğretildiği gibi adını sordu " - Ay lav yu " der demez, kız " - terbiyesiz, utanmaz, ayıp be! " diyerek tükürdü ona ve uzaklaştı. Bir teğmen üniformalı delikanlının koluna girdi az ileride. Kalakalmıştı öylece, mahcup. Kendilerini yerlere atmış kahkahalarla gülüyordu o muzip arkadaşları. Anlamadı ilk anda tabi ki. İzahını yaptılar " - sen ona adını sormadın, seni seviyorum! " dedin diye. Kafadan, daha selam bile vermeden kıza öyle dersin, hakaret ederler tabi insana . O da başladı bu oyuna gülmeye katıla katıla. Gözlerinden yaşlar geliyordu gülmekten. Unuttu gitti sonradan o kıızı.

" Hababam Sınıfı" adlı eseri sahneye koyacaklardı son sınıfta. Sorumlu öğretmen

yönetmen yardımcısı olarak seçti onu ve Kel Mahmut rolünü verdi. Bir kaç ay sürdü provalar, öğretim yılı sonu yaklaşmıştı. Eserin tuvalet sahnesinde öğrencileri sigara içerken yakalıyordu müdür muavini Kel Mahmut. Ama sigaraları yoktu. Kendisini daha önce tuvalette sigara içeriyor şüphesiyle azarlayan İngilizce öğretmeni Müdür Hüseyin Sinni'nin makam kapısını çaldı ve girdi içeriye. Çok sert bir idareciydi. " – Ne var? " diye sordu sertçe ve Murat durumu anlatarak tiyatro oyunu için sigara lazım olduğunu anlattı. Bir paket çamlıca sigarasını çıkardı çekmededen istemeyerekte olsa ona uzatırken " – Artanını getir. Sigarayla da içmeyin, içer gibi yapın! " dedi. O ara Müdür'ün çakmağını da almayı ihmal etmedi yani.

En önde yanında kızıyla oturdu Müdür Bey ve başladı oyun. Her şey harikaydı. O söz konusu tuvalet sahnesi gelmeden; arada üç beş sigara dağıttı rol arkadaşlarına. Kapıların ardından yükselmeye başlamıştı sigara dumanları. Kel Mahmut aslında sigara içmiyordu eserde; ama gıcığına çıkardı paketi yaktı bir sigara ve keyifle üfledi müdürden tarafa. Hırsını almıştı. Oyun sonrası ayakta alkışladı seyirciler ve sahneye gelen Müdür Bey'in kızı ona çiçek verip kucakladı, öptü. Bu bir kız tarafından ilk öpülüşüydü. Meşhurlar gibi hissetti kendini.

Ertesi gün çoğunun döküldüğü İngilizce dersinden kurtarma yazılısı yapacaktı Müdür Bey. Bütün dersleri 10 olan Murat; onun insafına bırakmıştı kendisini. 2. sınıfta iken, yanındaki arkadaşına bir soru sormuş ve o iki dilden cevap verir gibi olmuştu. " – Sen kalk bakalım yanındaki. Cevap ver !" bir şeyler mırıldanmıştı aklınca. Ve müdür " - Yanındaki aptal İngilizce soruya; yarısı İngilizce yarısı Fransızca cevap verdi alakasızca. Be geri zekâlı sen hangi dilden konuşuyorsun ?" diye azarladı ve tahtaya kafasını vurdu defalarca. Çok mahcup olmuş, sınıf hayret ve şaşkınlık içinde izlemişti bu durumu. Olayı duyan diğer öğretmenlerin müdür beye onu anlattıklarını ve sahip çıktıklarını sonradan öğrenecekti.

Müdür sınıfa seslenerek " – Dün akşam harika bir oyun seyrettik kızıyla. Hele Kel Mahmut rolündeki arkadaşınız muhteşemdi. İşte onun hatırına imtihan yapmaktan vazgeçtim. Herkes benim dersimden geçti." dediğinde alkışlar arasında önüne gelen kucakladı öptü Kel Mahmut'u. Ne güzel şeydi o anlar. Müdür Bey o günden sonra ne sigara paketini ne de çakmağı sormamıştı.

Samsun garına varmıştı saatler süren yorucu tren yolculuğundan sonra. Karanlık çökmüş şehrin üstüne, yağmur yağıyordu çise çise. Az ileride hareket etmeye hazır Terme Münübüsünü görünce hızlandı.Yeterli parasının olmadığı gelmişti aklına. Ne yapacaktı? Muavine uzattı kalan parasını, " - Bu kadar var. " dedi çekinerek. Muavinin olmaz demesine imkan vermeden işaret eden şoföre minnetle baktı, rahatlamıştı. Gecenin geç saatlerinde Çarşamba'ya varmışlardı. Şehrin ışıkları yanmıyordu. Korktu. O kadar yolu elinde bavulu ile nasıl yürüyecekti. Neyle karşılaşacağını bilememenin korkusu çöktü üzerine. Durumunu fark eden dikkatli, iyiliksever şoför orada bekleyen faytoncuya işaret ederek delikanlıyı evine götürmesini tembih ederken, ne kadar olduğunu bilmediği miktarda ki ücretini bıraktı avucuna. Karşı taraftaki evine doğru yol aldılar, o meşhur tarihi köprüyü geçerek. Heyecanlanmış, yüreği daha hızlı çırpınmaya başlamıştı ailesine kavuşacağını sevinciyle. Nihayet aylar sonra mesleki diploması bavalunda, kendisini kurtarıcı olarak bekleyen ailesine kavuşmuştu. Birkaç defa vurdu ahşap kapıya yumruk yapıp ellerini. " – Kim o? " diyen annesinin sesiyle daha da arttı heyecanı. Sarıldılar uzunca süre

aile fertleri. Bayram vardı evde. 5 erkek 7 kardeştiler. Ankara'da okuyordu ağabeyi. Anne, baba, dede ve 6 kardeş koskoca bir aile. Bir kofede başı 6nde mahcupça oturuyordu babası. Elini 6p6p sarıldığında g6zyaşlarını g6r6nce "- Artık geldim bak . Ben varım Baba, 6z6lme. İyi olacak her şey!" dedi, baba ise suskundu.

B6y6m6ř adam olmuş, sorumlu biri olduğunu d6ř6nerek yattı mutfaktaki yer yatağına k6ç6k kardeşleriyle. Onlara sarıldı ve derin bir uykuya daldı. Bir başka keyifle uyandı sabah. Birkaç lokma attı ağzına demli, taze çayla.